

Hồi thứ hai mươi mốt

Chập Chùng Ngục Hiểm

Tên con đường cái quan ăn thông từ Sơn Đông đến Độc Sơn Hồ, có hai kẻ lữ hành quái lạ một trẻ một già đang phăng phăng phóng bước như bay.

Người trẻ tuổi áo trắng thư sinh, lưng giắt trường kiếm đi ở phía trước chính là Hoa Sĩ Kiệt, lão già quần áo xơ xải sau lưng khoác chiếc hồ lô tổ bố không ai khác hơn là Phong Trần Tuý Khách.

Hai người vận dụng tất cả tốc độ khinh công lướt nhanh trên mặt đường, bất chấp sự xì xào bàn luận của khách qua đường.

Lúc ấy vào độ tháng tám, tuy đã vào độ giữa Thu, nhưng thời tiết vẫn vô cùng oi bức, vằng thái dương như một thỏi lửa đỏ hồng, hắt ánh nắng thiêu đốt xuống mặt đường cát đá gồ ghề.

Phong Trần Tuý Khách nhắc chiếc áo rách bươm chấm lấy mồ hôi trán, thở phào một hơi mệt nhọc đưa mắt nhìn theo dáng dấp ung dung của Hoa Sĩ Kiệt, dường như chàng không có chi là mệt mỏi cả, ông bất giác than lên:

- Hoa lão đệ, suốt ngày trời chúng ta chẳng dừng chân, lão phu đã bết lết rồi!

Hoa Sĩ Kiệt bước lại, quay đầu cười to:

- Nếu lão tiên bối cảm thấy mệt mỏi, chúng ta đến cội cây trước mặt nghỉ chân.

Phong Trần Tuý Khách cười hếch hạc:

- Cũng được, nửa ngày trời chẳng có nhỏ rượu vào miệng, con sâu rượu thiếu điều bò lên lỗ mũi của lão!

Hai người chậm bước đến ba cội cây mọc một hàng bên vệ đường, ngồi xuống nghỉ chân.

Phong Trần Tuý Khách tháo hồ rượu trên lưng xuống, cười rồn rang:

- Hoa lão đệ, cứ mỗi lần gặp lão đệ, ta cảm thấy công lực của lão đệ lại tăng tiến thêm một bậc, nếu lão đệ ráng chuyên cần tu tập, sau này tất sẽ thành một đoá kỳ hoa trong võ lâm.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay khiêm nhường:

- Lão tiên bối quá khen, vẫn bối một chút công lực cón con, so với lão tiên bối, chẳng khác chi đom đóm trước vầng trăng...

Phong Trần Tuý Khách bật cười ha hả:

- Chú bé học đâu được cái lối ton hót thế? Lão say này nuốt món ấy chẳng vô rồi, ha... ha...

Lão chấm câu bằng cách ngửa cổ, tu luôn một hơi ực chẳng thôi...

Được ba mớ rượu vào miệng, sắc mặt lão liền tươi tỉnh trở lại, tựa lưng vào gốc cây, mắt nhắm mắt mở, tréo cằm ngâm nga:

*“Ngắm chuyện xưa nay lưỡng ngậm ngùi
Sang hèn cũng một nắm mồ thời.
Chí xưa, ghen gởi câu ca trọn
Chuyện lỡ buồn vào chén rượu vơi
Ngày tháng sớm thoảng qua, tối đến
Cỏ cây Xuân mới đỏ, Thu rồi
Thanh nhân còn mãi chờ ta đấy,
Bầu rượu túi thơ sướng bỏ đời...”*

Phong Trần Tuý Khách còn đang thích thú ngậm nga, bỗng một người áo vàng thoắt ngang qua đường cái quan, cũng theo đấy một giọng quát to:

- Phong Trần Tuý Khách đừng lách đáp, hãy đỡ một chỉ của lão phu!

Lời quát chưa dứt, một vệt chỉ trắng xoá, từ xa nhắm ngay đỉnh đầu Phong Trần Tuý Khách bay vút đến.

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hãi, cấp tốc vung chưởng quạt ra đáp lại, nhưng tốc độ của vệt trắng nọ rất nhanh, kinh đạo lại cường mãnh khác thường. Chưởng lực của Hoa Sĩ Kiệt ào ra tuy rằng dữ dội vẫn không đánh rơi được vệt ấy mà chỉ làm lệch hướng đi của nó...

- Phập!...

Vệt trắng vẫn còn đủ dư kinh cắm sâu vào gốc cây của Phong Trần Tuý Khách đang tựa lưng.

Bóng vàng nọ chỉ thoáng nhẹ qua mắt như ma quái rồi mất đi tông tích.

Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi chẳng ít, vội tiến đến bốn cội cây nhìn kỹ, không khỏi thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Vì vệt trắng cắm vào cội cây kia chỉ là một tờ giấy được gấp lại làm mấy bận và cắm sâu vào thân cây hơn vài phân.

Sau khi nhìn kỹ, Hoa Sĩ Kiệt càng kinh hãi, nhủ thầm:

- Có thể dùng công lực rút vào trang giấy cắm sâu vào thân cây có mấy phân, đủ thấy nội lực của kẻ vừa rồi đã tiến đến mức tiên cực cao siêu!

Phong Trần Tuý Khách buông tiếng cười ha hả:

- Hoa lão đệ, đem tờ giấy lại cho lão phu xem, chẳng hiểu “Thiên Nhai Cuồng Nhân” lại bày trò gì với lão say nữa đây?

Hoa Sĩ Kiệt trở mắt ngạc nhiên:

- Sao? Thiên Nhai Cuồng Nhân thật à...? Do đâu mà lão tiên bối biết rõ thế?

Phong Trần Tuý Khách lại cười ha hả, tiếp lời:

- Phóng mắt nhìn vào võ lâm hiện tại, có thể búng tờ giấy cắm sâu vào thân cây ba phân, trừ tuyệt kỹ “Vô ảnh thần chỉ” của Thiên Nhai Cuồng Nhân ra, còn ai vào đây?

Hoa Sĩ Kiệt tiến lên rút mảnh giấy ra khỏi cội cây, hai tay dâng đến trước mặt Phong Trần Tuý Khách.

Mở phanh mảnh giấy, Phong Trần Tuý Khách thấy vồn vện bên trong mấy dòng chữ thảo:

“Mặt trời lặn, đầu người rơi, đến chẳng kịp, gọi ai ơi?”

Bên dưới lại ghi chú thêm hàng chữ nhỏ:

“Cuồng nhân đợi chờ nơi Độc Sơn Hồ”

Phong Trần Tuý Khách đọc xong mảnh thư, trầm ngâm giây lâu, đoạn ngược nhìn lên trời, nháy mắt dậy rảo lên:

- Hoa lão đệ, chúng ta đi mau, trễ đến tối là...

Lời lão chưa thốt hết, người đã phóng ra khỏi đây ngoài sáu trượng xa.

Hoa Sĩ Kiệt chưa đọc được trên mảnh giấy viết những gì, nhưng thấy bộ dạng lão say hấp tấp như thế, cũng vội phóng bước bèn gót theo sau, đầu óc chàng không nghĩ đến khoản thắc mắc.

Phóng theo Phong Trần Tuý Khách một đoạn đường dài, chàng mới cất tiếng hỏi:

- Kính hỏi lão tiên bối, Thiên Nhai Cuồng Nhân viết chi trên tờ giấy, khiến lão tiên bối phải vội vàng thế ấy?

Phong Trần Tuý Khách khẽ nghiêng đầu lại đáp, đôi chân vẫn không ngừng bước:

- Chút xiu nữa lão đệ sẽ biết, nhưng tóm tắt quan trọng một điều: Chúng ta trước lúc mặt trời lặn phải kịp đến Độc Sơn Hồ mới hy vọng cứu được người!

Hoa Sĩ Kiệt càng hoang mang nghi ngại, chẳng hiểu đến Độc Sơn Hồ để cứu mạng ai? Chàng không dám hỏi tiếp:

- Chúng ta chẳng phải đã quyết định đến Xà Yêu Hồ để cứu Phan Quyên Quyên rồi sao? Do đâu tiên bối đột ngột sửa đổi kế hoạch, lại định đến Độc Sơn Hồ? Mà cứu ai ở đó thế?

Phong Trần Tuý Khách càng gia tăng tốc độ đôi chân cười hếch hạc:

- Hồ ở trong hồ ấy chứ đâu! Nếu chẳng có Thiên Nhai Cuồng Nhân chỉ điểm, chúng ta làm sao biết được Xà Yêu Hồ ở nơi nào?

Hoa Sĩ Kiệt đã vỡ lẽ ra tám phần mười sự việc, té ra Xà Yêu Hồ nằm trong lòng Độc Sơn Hồ, thảo nào khiến hai người phải khổ công tìm kiếm bao lâu nay!

Và tất nhiên giờ đây chàng không cần đọc qua mảnh giấy cũng dư suy đoán qua bên trong viết những gì rồi!

Khuôn trang đều đặn, cùng làn môi nét cười của Phan Quyên Quyên, bỗng khoảnh khắc hiện rõ lên trước tầm mắt, nghĩ đến nỗi hiểm nguy của Phan Quyên Quyên phải hứng chịu, chàng bất giác ngẩng đầu nhìn trời thở phào một tiếng náo ruột, giận không thể chấp cánh để lập tức bay đến trước mặt Phan Quyên Quyên của mình.

Đột nhiên, chàng gia tăng thêm tốc độ đôi chân vọt mình bước qua mặt lão Tuý Khách.

Phong Trần Tuý Khách cười hề hề, gọi lại:

- Bé con, hãy dành chút sức lại, đến chỗ ấy, không được xung động thái quá. Vì theo lão say này suy đoán, thì nhất định nơi ấy bước bước hiểm hung, sát cơ trùng

trùng, nếu chẳng có tiểu tâm cẩn mật, không những cứu chẳng được người, mà tính mạng cũng khó bảo...

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ gật đầu:

- Đến lúc ấy mọi sự nghe theo chỉ thị của lão tiên bối là xong!

Với thuật khinh công của hai người hiện tại, đều đã đạt đến mức Lãng Không Hư Bộ, nên chỉ trong hai giờ đồng hồ vun vút thâu ngắn lộ trình, đến giờ thân đã đạt đến Độc Sơn Hồ rồi!

Diện tích của Độc Sơn Hồ rất lớn, giữa làn nước mênh mông xanh ngắt, lộ nhô vô số hồ con núi nhỏ, hai người rất dỗi khổ tâm chẳng biết Xà Yêu Hồ ở nơi nào!

Phong Trần Tuý Khách đứng lặng bên bờ hồ dõi mắt nhìn ra xa, mặt hồ bình lặng như mặt tấm gương vĩ đại, nước mây liên sắc, hai bên bờ hồ không một chiếc thuyền con xuôi ngược.

Đang lúc âu lo, chợt thấy rừng lau không gió mà lung lay, dần dần nghe rõ tiếng dầm khuấy nước, từ nơi giữa bụi lao um tùm xa xa, một chiếc thuyền con đang rẽ sóng lướt ra.

Trên đầu thuyền, một lão già sắc phục ngư phủ, râu dài tới ngực, đầu đội nón tre sùm sụp kín che hết nửa mặt, tay ung dung khuấy chèo, xênh xang cao giọng ngâm nga:

*“Rừng lau xao xác bóng chiều tà
Hồ Độc Sơn, thu sóng nổi hoa
Thuyền nhẹ xa gần vui chẳng ngại
Qua hồ mất lối hãy nhờ ta...”*

Thanh âm rền vang sang sảng vọng mãi tận xa xa như chẳng dứt...

Hoa Sĩ Kiệt cúi sát vành tai Phong Trần Tuý Khách khẽ giọng:

- Tiếng ca của lão già câu kia trầm rền như thế, đủ thấy nội lực của lão vô cùng hùng hậu, tất cũng là một cao thủ thế ngoại vậy!

Phong Trần Tuý Khách vội xua tay:

- Đừng nói nhiều, cẩn thận! Lão đã chèo thuyền đến nơi rồi kìa...

Hoa Sĩ Kiệt vội phóng mắt nhìn ra mặt hồ, quả nhiên lão ngư ông nọ, vung chèo loang loáng, chiếc thuyền lướt bay trên mặt nước tiến về phía hai người.

Phong Trần Tuý Khách vòng tay lớn tiếng:

- Tại hạ hai anh em định nhờ lão trượng cho đèo nhờ một chuyến thuyền, chẳng hiểu lão trượng có vui lòng chăng?

Lão ngư ông khẽ nhắc chiếc nóng tre lên, đôi mắt chuốt sáng rực không ngớt quan sát hai người, lạnh lùng hỏi:

- Chẳng hay nhị vị định đáp thuyền đi đâu?

Phong Trần Tuý Khách không chút lưỡng lự đáp ngay:

- Đến Xà Yêu Hồ, nếu lão trượng chịu nhọc sức, chúng tôi xin báo đáp trọng hậu!

Đôi mắt hí hí của lão ngư ông bỗng ngời ánh lên khác thường, quét thật nhanh về phía hai người lần nữa, khẽ gật đầu thay câu đáp.

Phong Trần Tuý Khách vừa định phóng mình xuống thuyền, Hoa Sĩ Kiệt kín đáo kéo giạt lão lại, dùng thuật “truyền âm nhập mật” đàm thoại:

- Vãn bối thấy lão già này lộ ý chẳng lành, cặp mắt lão rất khác thường, chúng ta tốt hơn hết đừng lên thuyền lão.

Phong Trần Tuý Khách cũng dùng “truyền âm nhập mật” đáp lại:

- Lão say này đã nửa đời lận lội giang hồ, trải qua không biết bao lần sóng to gió dữ, chẳng lẽ lại sợ cái trò trẻ con ấy à? Trước thời gian mặt trời lặn, chúng ta phải kịp đến Xà Yêu Hồ, mới có thể...

Lão ho khan lên một tiếng bỏ lửng câu nói giữa chừng lắc mình vọt phóc xuống thuyền.

Hoa Sĩ Kiệt đành phải theo chân lão nhún mình đáp nhẹ lên sạp thuyền.

Lão ngư ông nọ, lăm lì chẳng thốt một tiếng, đôi tay vung nhanh mạn chèo như thoi đưa, chiếc thuyền lướt bay trên mặt nước tiến sâu vào giữa hồ.

Hoa Sĩ Kiệt đứng trước đầu thuyền, phóng mắt nhìn quanh bốn hướng, nhìn thấy cửa khoang thuyền đóng im lìm, bên trong dường như khe khẽ vang lên những tiếng động lạ kỳ.

Chiếc thuyền rẽ sóng như bay, chỉ loáng mắt đã lướt đến giữa hồ, cách xa bến có hơn mấy mươi trượng.

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày nghi ngờ, cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi lão trượng, Xà Yêu Hồ còn cách đây bao xa?

Lão ngư ông tay khua động mái chèo, tay vuốt lấy bộ râu dài, cười lạnh nhạt:

- Cậu trẻ gấp chi thế, đã đi tất phải đến...

Lão bỗng đằng hắng lên một tiếng, giọng nói vụt đổi thành sắc lạnh:

- Hai người đến Xà Yêu Hồ để dâng mạng, hay để...

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng nặng nề, ngắt ngang lời nói đối phương:

- Nói như thế có ý chi?

Lão ngư ông chợt cười lạnh lạnh:

- Hôm nay mồng 8 tháng 8 đúng là ngày tế lễ Xà Thần kỳ ảo châu niên của Xà Yêu Hồ, cần phải có 108 đầu người, cùng một trái tim của thiếu nữ, các người phải chẳng đến đây để nạp cho đủ số thủ cấp còn thiếu?

Phong Trần Tuý Khách quát to:

- Mi là ai?

Lão ngư ông mặt không đổi sắc, vẫn cười lên ha hả:

- Cho đến lão phu mi không nhận ra nổi, còn định đến Xà Yêu Hồ để sanh sự à? Ha... Ha...

Soẹt!...

Hoa Sĩ Kiệt tréo tay rút phăng thanh Thất Độc Thân Kiếm sau lưng ra vung “rẹt” lên một tiếng, bảy lá kiếm lập tức trải rộng, ánh biếc ngập ngời...

Lão ngư ông nhìn thấy thanh kiếm bảy lá chói loà lục quang trên tay của Hoa Sĩ Kiệt buột miệng kêu lên:

- Thất Độc Thân Kiếm! Nhóc con là ai?

Hoa Sĩ Kiệt sang sảng đáp:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt!

Lão ngư ông mặt liền biến sắc, đôi mắt chuột thao láo lượn tròn kinh ngạc:

- Mi chính là Thất Độc Kiếm Khách?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ đứng trước đầu thuyền, dần giọng uy nghi:

- Đã biết rõ ngoại hiệu của tại hạ, mau khai rõ tên họ thật ra!

Lão ngư ông trong khoảnh khắc lấy ngay lại vẻ bình tĩnh cười nhạt:

- Con chó con! Đừng vội làm oai! Mi hãy mở mắt to nhìn xung quanh mi hiện giờ thế nào? Kế hoạch của Hồn Hải Cuồng Long này, một khi đã sắp bày, nhất định là phải có kết quả!

Dứt lời, lão ngư ông tự xưng là Hồn Hải Cuồng Long liền ngửa mặt hú lên một tiếng to, từ giữa lòng hồ, trong những mô đá nhấp nhô, hay sau cụm lau um tùm, thành linh xông ra năm chiếc thuyền to.

Trên mỗi thuyền đều có một người đứng trấn, cửa mỗi khoang thuyền đều đóng im lìm, thuyền phẳng phăng như bay tiến thẳng về hướng Hoa Sĩ Kiệt!

Phong Trần Tuý Kháhc kiến thức rất quảng bác, vội kêu lên:

- Không ngờ mi chính là tên thứ hai trong đám Hắc Hải Ngũ Cuồng, giữa chúng ta bình sanh chẳng biết quen, cũng chẳng hề oán thù...

Hồn Hải Cuồng Long cười ằng ặc ngắt lời:

- Lão quỷ say, kể ra mi không đến đôi tệ lắm, ta sẽ cho mi chết được toàn thây, đáng giận là tên ranh con, dám ngông cuồng hơn cả anh em lão phu.

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy mới hiểu ra lão già hoá trang ngư ông trước mặt chính là tên thứ hai trong Hắc Hải Ngũ Cuồng, lửa giận bỗng phừng phừng sôi lên tim óc, một tiếng “hừ” to vừa thoát ra cổ họng, thanh thân kiếm trên tay cũng đồng thời vung động, bảy ánh hào quang xanh như sấm sét dự tủa công.

Hồn Hải Cuồng Long xoay nhanh người, đôi tay bương vào không khí, thân hình đã phóng tuốt lên đầu cột buồm, động tác nhanh chóng phi thường.

Lão du người vất vẻo trên cao cất tiếng cười ha hả:

- Ranh con chậm động thủ, mi hãy quay đầu lại xem sau lưng kìa.

Hoa Sĩ Kiệt vội xoay phất người, bốn thanh trường kiếm ngời ngời ánh lạnh đang chĩa thẳng mũi vào lưng.

Không một mảy may lộ sắc khiếp hãi, trong cái quay đầu tíc tắc ấy, chàng đã nhìn ba tên trong bọn là: Cuồng Ma Giáo Chủ Dị Thanh, Hồi Thiên Cuồng Khách Lập Tuấn cùng Hồng Trần Cuồng Sanh Lý Ngoan, còn tên thứ tư mặc áo xanh kia, chàng chưa hề gặp qua.

Với một phản ứng vô cùng thần tốc, chân hữu chàng bay nhanh lên như tia điện xẹt, kẹp theo một ngọn kinh lực như sóng cuộn, đẩy bật cả bốn người cùng tháo lui ba bước.

Đoạn trùng mắt chỉ tay vào mặt Hồng Trần Cuồng Sanh quát lớn:

- Ranh con, vẫn còn sống đấy à?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười ngất ngưỡng:

- Tại hạ không bao giờ chết được, hoạ chẳng có mi khó sống được hôm nay!

Hoa Sĩ Kiệt xoáy ánh mắt như điện lạnh vào mặt Cuồng Ma Giáo Chủ, cười lạnh lùng:

- Lão giáo chủ, lần trước chạm mặt nhau nơi Vạn Lý Trường Thành, thiếu gia đã nương tay cho ngươi một lần. Hôm nay sợ rằng khó mà dễ dàng thoát mạng như cơ hội qua!

Cuồng Ma Giáo Chủ bị đối phương nhắc lại chuyện cũ, xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, thẹn quá sanh giận, rống lên như điên:

- Chư vị một lượt xông lên, đừng để cho tên ranh sống qua đêm nay.

Giọng quát vừa dứt, ánh thép trên tay mỗi người lập tức nhoáng động, chia ra bốn phía vây quanh Hoa Sĩ Kiệt hăm hở xông lên...

Phong Trần Tuý Khách hừ lên một tiếng rõ to, hét lớn:

- Khoan động thủ!

Cuồng Ma Giáo chủ trợn mắt hùng hổ:

- Lão quỷ say, chúng ta chẳng ân oán chi đáng nói. Bọn giáo chủ khuyên mi lần cuối là đừng nhúng tay vào vụ này, rời xa nơi đây là tốt hơn hết!

Phong Trần Tuý Khách trợn mắt thô lỗ:

- Hắc Hải Ngũ Cuồng lũ người, trên giang hồ kể ra cũng có ít tăm tiếng, giờ đây lại hòa nhau để hiệp húng một kẻ hậu sinh, sự việc này truyền lan vào giang hồ, chẳng sợ người đời đàm tiếu chê bai chăng?

Gã trung niên áo xanh, mặt đen râu rồng từ nãy giờ đứng im vụt quát to:

- Chúng ta hòa nhau đấy, mắc mớ gì mi chẳng?

Phong Trần Tuý Khách cười gằn luôn hai tiếng:

- Lão say này có tật là, nhìn chường mắt chuyện chi tất phải nhảy vào can thiệp, đồ tên nào dám động thủ?

Hoa Sĩ Kiệt sang sảng cất lời:

- Chuyện của vân bối, lão tiên bối bất tất phải nhọc lòng! Thật ra Hắc Hải Ngũ Cuồng là cái giống chi, tại hạ vẫn chưa bận để vào mắt!

Thanh thân kiếm trên tay đồng thời gạt mạnh vào không khí, đôi mắt chàng vụt loé lên hai luồng sát quang rợn người...

Phong Trần Tuý Khách xoa râu cười hì hì:

- Tốt quá Hoa lão đệ cứ mặc sức mà ra uy, con sâu rượu của lão phu đang rục rịch đòi uống rồi đây!

Lão khệnh khạng với tay ra sau lưng, tháo bầu rượu xuống và chấm câu bằng cách ngửa cổ tu một hơi ừng ực.

Cuồng Ma Giáo Chủ bỗng ngửa cổ cất giọng cười ghê rợn:

- Hoa Sĩ Kiệt! Hôm nay đúng là ngày tận số của mi!

Gã vụt xoay mặt quét nhanh bốn phía đồng bọn, tiếp lời:

- Năm người chúng ta hôm nay chẳng giết được tên ranh nầy, danh tiếng Hắc Hải Ngũ Cuồng vĩnh viễn sẽ mai một giang hồ...

Gã chưa kịp hết lời, một luồng chớp xanh biếc cùng với giọng hừm to của Hoa Sĩ Kiệt, xẹt thẳng xuống đỉnh đầu gã.

Cuồng Ma Giáo Chủ rất đổi kinh hãi, cấp tốc lắc mình tháo vọt sang cạnh năm bước...

Cùng trong thời gian ấy, từ dưới làn nước thành linh nhảy vọt lên bảy gã đại hán vạm vỡ, giăng thành hàng chữ nhất, chen ngang trước mặt chàng.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ thét to:

- Lũ các người phải chăng là đồ đảng của Cuồng Ma Giáo?

Bảy tên đại hán nọ lăm li gật đầu, vũ lộng khí giới trên tay, xô đến vây công đối thủ...

Một ý niệm vụt loé qua đầu óc, Hoa Sĩ Kiệt trong khoảng khắc đã hiểu ngay thâm ý của đối phương định dùng lối luân chiến để hạ chàng.

Lửa giận đang bốc ngút trong lòng như được rưới thêm dầu, chàng rống lên một tiếng như sấm động, thanh “Thất Độc Thân Kiếm” trên tay, loáng thành bảy đạo lục quang đồng thời túa công ra bảy hướng...

Bảy tên đại hán vội vàng chuyển mình xoay bước để tránh thế kiếm dữ dằn của chàng, nhưng dù sao đã chậm...

Trước mắt họ vừa loé lên một luồng xanh biếc, những tiếng rú thảm thiết theo đó vang lên, bốn tên trong bọn loạn choạng thối lui đến mép thuyền và té ngời trở xuống.

Trên lồng ngực mỗi tên đều bị vạch một vết thương dài sâu hoắm, máu tươi không ngớt tuôn trào xuống sàn thuyền.

Hoa Sĩ Kiệt chẳng buồn nhìn bọn họ, vội xoay nhanh lại phía sau để đối phó với mũi kiếm đang đồng thời chĩa vào ba yếu huyệt: Linh Đài, Chí Đường và Mạch Môn của chàng.

Ngọn thân kiếm trên tay cùng với thời gian xoay mình quét ào trở ra một vòng...

Soẹt!...

Soẹt!...

Trường kiếm trên tay ba gã đại hán nọ, đều bị tiện thành đôi đoạn rơi lả tả trên mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt thuận chân bay lên một cước đá văng một tên xuống sông, hai tên còn lại lập tức dậm chân, nhào trở lại tấn công chàng.

Hoa Sĩ Kiệt ung dung nhấn mình lên cao hai trượng, hai tên đại hán nọ chơi vơi chộp vào khoảng trống.

Cùng với khoảnh khắc ấy, một luồng sáng xanh biếc loè lên phía sau lưng chúng, cả hai tên đều rú lên một tiếng thảm thiết, máu từ cơ thể chúng rưới dài trên sàn gỗ.

Bốn gã đại hán té ngồi trên mép thuyền lúc nãy, bỗng dưng da dẻ toàn thân tím ngắt như mực, từng tên từng tên chúi rú xuống sàn thuyền chết tốt.

Hỗn Hải Cuồng Long treo người vắt vẻo trên cột buồm để lướt trận từ nãy giờ, bỗng vọt miệng ré lên:

- Tên ranh con này có tà môn, những người bị gã giết đều trúng phải độc cả, chẳng lẽ gã là “Người độc”?

Cuồng Ma Giáo Chủ cũng như tất cả đồng bọn có mặt tại trường không hẹn đồng loạt xoay mắt vào những xác chết, tất cả đều lạnh người kinh hãi!

Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười sắc lạnh:

- Tại hạ trên kiếm không những có độc mà tại hạ còn là một “Người Tuyết” đằng khác!

Cuồng Ma Giáo Chủ tròn mắt hãi hùng:

- Tiểu tử đã biến thành được Người Tuyết? Thế có nghĩa là ngươi không sợ lửa phải không?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười âm trầm cất giọng:

- Ranh con tuy không sợ lửa, nhưng nước chẳng lẽ lại không sợ luôn? Hừ hừ! Hiện tại bốn phía đều là nước hồ lại sâu trăm trượng, dù mi có tài thông thiên quán địa, nhưng rút cục cũng phải chết chìm giữa hồ.

Hoa Sĩ Kiệt lòng rung động lo thâm:

- Mặt hồ bao la thế này, dù là một kẻ lợi giỏi cách nào cũng vô phương lợi vào bờ được. Nếu bọn họ quả thật định phá vỡ đáy thuyền, ta phải đối phó ra sao đây?

Chàng thấy chỉ còn cách là nhanh chóng hạ độc thủ, kết liễu tất cả đối thủ trong thời gian chớp mắt, mới mong tự giải nguy được.

ý đã định, chàng lập tức quát lên một tiếng trợ uy, thanh Thất Độc Thân Kiếm trên tay, thình lình xoay nhanh mũi đâm thốc vào ngực Hồng Trần Cuồng Sanh.

Quả đáng khen cho Hồng Trần Cuồng Sanh, tuy trong bất cập mà vẫn bình tĩnh phản ứng lại rất nhanh, chiếc quạt trên tay, cấp bách xoè rộng, loang loáng thành một vầng quạt ảnh, chẹn đứng lấy thế kiếm của Hoa Sĩ Kiệt, nhéc môi cười khẩy:

- Thiên hạ nể sợ “Thất Độc Thân Kiếm” của mi, riêng ta đâu có sợ!

Bóng quạt đồng thời nhoáng động chập chờn, kỳ chiêu tuôn ra chẳng ngớt...

Hoa Sĩ Kiệt mím môi hú to một tiếng, bảy chiêu tuyệt độc thần kiếm: Đồ Giao, Suu Hồn, Xa Nhật, Thố Nhụy, v.v.. liên tiếp đưa ra phản công...

Trong Ngũ Cuồng Hắc Hải chỉ có Hồng Trần Cuồng Sanh là công lực trội nhất, chiếc quạt quý “Thiên Dực Nhuyễn Diệp” trên tay gã có thể loại trừ được trăm độc, nên vẫn ngang nhiên chống đỡ thanh “Thất Độc Thần Kiếm” của Hoa Sĩ Kiệt một cách vô sự!

Hoa Sĩ Kiệt nhớ lại lúc trên chùa Thiếu Lâm đã cùng gã trẻ tuổi trước mặt đấu nhau một trận sống còn, cuối cùng cả hai đều thảm bại thọ thương, chàng tức tối nghiêng răng quyết liệt:

- Hôm nay quyết chẳng để mi sống sót!

Lửa giận được dịp trào sôi qua động tác, ánh mắt chàng vụt ngời bắn bạch quang, thế kiếm vẫn vung nhanh đón chặn từng chiêu quạt hiểm ác, miệng chàng bất thần thối phờ ra một luồng hơi trắng xoá như sương.

Hồng Trần Cuồng Sanh đang lúc cùng đối phương vui vẫn say đấu, chợt cảm thấy một luồng gió lạnh cực cùng tuôn phủ đến châu thân.

Chỉ loáng mắt sau, sức lạnh càng gia tăng, khiến gã không sao chịu đựng nổi, chất máu lai láng trên mặt thuyền từ từ đặc kết thành khối tuyết băng đỏ ánh.

Người gã không ngớt run rẩy như lên cơn sốt, ngọn quạt trên tay chiêu thế cứ chậm dần...

Thế nguy đã hiện rõ trước mắt!

Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười mai mỉa:

- Hồng Trần Cuồng Sanh, còn đủ sức chịu nổi ba chiêu với ta nữa chăng?

Hồng Trần Cuồng Sanh mím môi nghiêng nạt căm hờn, ngọn quạt trên tay bỗng vung lên mạnh mẽ, phát liên tiếp ra ba chiêu tuyệt học, khiến Hoa Sĩ Kiệt trong nhất thời y y bị trôi đi hai bước.

Gã không một phút giây chậm trễ, vội lách mình phóng sang một chiếc thuyền bên cạnh.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ gầm lên:

- Chạy đâu?

Ngọn kiếm trên tay cùng với thân ảnh bổ theo truy kích.

Giữa lúc chàng vừa chớp động thân hình, Phong Trần Tuý Khách vụt ré lên hốt hoảng:

- Thiết Sa Trảo!

Hoa Sĩ Kiệt như một con trót xoáy, quay nhanh người lại, ngọn “Thiết Sa Trảo” của Cuồng Ma Giáo Chủ cũng vừa vạn xấp gần đến mình.

Thoáng mắt nhìn qua, chàng thấy ngay từ năm đầu ngón tay xương xẩu và đen sì như vuốt quỷ của đối phương, xẹt bắn ra năm luồng hơi đen nhánh.

Biết đây là một công phu tối âm độc, Hoa Sĩ Kiệt chẳng dám phút giây chần chờ, tay chưởng lệ dựng lên, một chiêu “Băng Hồn Chưởng” lao ra như sét tủa...

Phục!...

Sau âm vang lạ lùng và gọn sắc ấy, Cuồng Ma Giáo Chủ mặt xám ngắt như màu tro, thối lui luôn ba bước!

Ngay khi đó, từ trên một đại thuyền khác, vọt nhanh lại năm bóng đen vạm vỡ, vây tròn lấy Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Uy nghi xĩa kiếm trở thẳng vào năm người, Hoa Sĩ Kiệt thét to:

- Lũ nguoi chẳng biết sợ chết à?

Năm tên đại hán nọ lặng im như điếc, huy động vũ khí trong tay, đồng loạt phát động thế công.

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy một tiếng, ngọn thần kiếm quét vòng ra bốn phía kèm theo những đường chớp ngời như sét điện...

Những tiếng hự đau đớn liên tiếp dội vọng vào tai, năm gã đại hán chưa kịp phát huy hết trận thế vây công, đã lồm bồm rơi tuốt xuống lòng hồ như chuối rụng.

Đôi thân nhân của Hoa Sĩ Kiệt quét nhanh bốn phía, Cuồng Ma Giáo Chủ đã khôn hồn nhảy sang một chiếc thuyền khác từ lâu.

Ngũ cuồng của Hắc Hải, sóng vai nhau đứng giăng ngang một hàng, sắc mặt của tên nào cũng đều lộ vẻ khiếp hãi tuyệt cùng.

Chiếc thuyền to mà bọn chúng đang đứng đã trôi xa khỏi thuyền Hoa Sĩ Kiệt ngoài bảy tám trường.

Hoa Sĩ Kiệt bắt chợt rơi lên năm xác chết lênh bênh nửa chìm nửa nổi trên sóng nước bàng hoàng tỉnh ngộ ngay.

Thì ra năm tên đại hán vừa rồi nhảy đến tấn công chàng một cách liều lĩnh, cốt để duy trì thời gian cho giáo chủ của bọn chúng, đủ thời gian nhảy trốn sang thuyền khác.

Thủ đoạn hy sinh người khác để bảo tồn sinh mạng mình như thế, thật là ti tiện và bất công vô cùng.

Nhìn chăm chú vào những xác chết vô can, lòng chàng không khỏi nổi lên nỗi buồn ngùi và căm hận, một tiếng thở dài nhẹ nhàng từ đáy lòng thoát ra không khí...

Giữa lúc chàng đang tư lự hoang mang, Phong Trần Túy Khách đứng phía sau chàng bỗng ré lên kinh hãi:

- Rắn! Rắn! Ôi chao là rắn!

Hoa Sĩ Kiệt vội xoay nhanh người lại, cửa khoang thuyền đã được ai mở rộng từ lúc nào, bên trong lúc nhúc không biết cơ man nào là rắn, mỗi con dài ít nhất cũng hơn trượng, lớn bằng miện tô, đang ngóc đầu thè lưỡi, ngúc ngoắc bò ra khỏi khoang phóng thẳng về phía hai người...

Nhìn thấy bầy rắn to đông nghịt đen sì ấy, Hoa Sĩ Kiệt dù dạn dĩ đến đâu cũng không khỏi mồ hôi lạnh thấm ra ướt áo.

Chàng vội huy động thần kiếm, chém xả vào lũ rắn đang cất cổ phóng tới.

Nhưng bây rần càng lúc càng nhiều, lũ trước chết, lũ sau phì phò cất cổ phóng tới thêm đông.

Hoa Sĩ Kiệt đang chú trọng tinh thần đối phó với bây rần nơi khoang thuyền trước mặt, không ngờ rằng lũ rần từ trong khoang những chiếc thuyền đóng kín kia đang lũ lượt bốn bên tám bề kéo đến.

Phong Trần Tuý Khách tru tréo kêu lên:

- Hoa lão đệ nhìn kia, trong hồ đâu đâu cũng là rần, không lẽ đây là Xà Yêu Hồ?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêng đầu nhìn sang, thấy từ trong những khoang thuyền được mở ra kia, hàng ngàn muôn rần độc to lớn, đang tranh nhau lúc nhúc bò ra phóng xuống hồ và bơi nhanh về phía chàng.

Dường như bọn chúng đã được người huấn luyện qua, cứ một hàng ngang tám con rần to, từng hàng nối tiếp nhau chỉnh tề bơi tới thuyền chàng.

Trên mặt nước lúc ấy, cơ hồ đâu đâu cũng toàn là rần và rần!

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng khiếp đảm, tuy rằng không sợ chi rần độc, nhưng chàng cứ phải liên tiếp múa kiếm để giết chúng thế kia, sẽ cầm cự được bao lâu?

Mà rần từ bốn phía kéo đến như bất tận, một khi kiệt sức chỉ còn cách xuôi tay làm mồi cho lũ rần đói chẳng còn...

Đột nhiên...

Phong Trần Tuý Khách hét lên một tiếng như trời gầm, rướn mình quật mạnh ra một quyền vào mặt hồ!

âm!...

Sóng nước bắt tung toé như hoa lạch, liền theo đó một lượt sóng to vỗ cao khỏi mặt hồ có hơn hai trượng.

Hoa Sĩ Kiệt giật bắn mình vội xoay lại để nhìn...

Phong Trần Tuý Khách ngoay râu hét lên:

- Nhóc con, ngó gì? Vừa rồi tám trụ rần to phóng đến sau lưng, suýt chút nữa là nhóc con bỏ đời rồi!

Hoa Sĩ Kiệt mới chột vớ lẽ, ngọn sóng vừa rồi, chính là Phong Trần Tuý Khách đã vùng quyền đánh chết tám con rần nọ để cứu nguy chàng.

Nhẹ thở dài một tiếng giọng chàng đượm đầy lo âu:

- Lũ rần cứ kéo đến tấn công như vô tận, cúng ta tất phải có lúc kiệt sức...

Phong Trần Tuý Khách khẽ ngược đầu nhìn sắc trời thấy vầng thái dương đã ngả sang màu đỏ ối, chìm dần về hướng tây, mặt hồ phản chiếu hực hờ một màu vàng cam chói mắt.

Ông nhú mày trầm tư giây lâu mới thốt:

- Trước khi mặt trời lặn mất mà không đến được Xà Yêu Hồ, ả Phan Quyên Quyên ý trung nhân của ngươi tất phải nguy...

Hoa Sĩ Kiệt nghe nhói cả tim, vội hỏi:

- Lời của tiên bối có thật chẳng?

Tuy bạn đối đáp, tay vẫn không ngớt vung tròn thanh kiếm để đẩy vệt mây rần rã xa.

Phong Trần Tuý Kháchhs chậm rãi tiếp lời:

- Lời của Thiên Nhai Cuồng Nhân không bao giờ nói sai.

Dứt lời, ông lôi mảnh giấy trong túi ra trao cho Hoa Sĩ Kiệt.

Lướt nhanh những dòng chữ trên mặt giấy, Hoa Sĩ Kiệt bỗng dừng như một kẻ phát cuồng, hù lên một tiếng xé không. Ngọn “Thất Độc Thần Kiếm” trên tay vẩy mạnh thành một đường sáng xanh lè, bốc người nhảy vọt về hướng thuyền của Hắc Hải Ngũ Cuồng đang cách chàng bảy tám trượng xa.

Thì ra, chàng đã nhìn rõ mây rần đông nghẹt kia, phần lớn đều do thuyền của Hắc Hải Ngũ Cuồng thả ra, khoảng cách giữa đôi bên tuy rất xa, nhưng chàng chỉ còn phương pháp liều mạng ấy là duy nhất!

Thân hình chàng nhấc lao vào không khí, và tựa như đoá mây trắng, từ nửa chừng, chàng bỗng quẩy người xẹt bắn đến vị trí của Hắc Hải Ngũ Cuồng nhanh như một đường sao xẹt.

Hắc Hải Ngũ Cuồng đang lúc mải mê đặc ý nhìn xem cuộc giao tranh giữa Hoa Sĩ Kiệt và mây rần, định nhìn thế nào Hoa Sĩ Kiệt cũng phải bỏ thân vào miệng rần, bất thần thấy Hoa Sĩ Kiệt nhảy phốc tới, cả bọn cùng thất sắc buột miệng kêu lên kinh hãi.

- Năm người cùng hấp tấp rút phăng khí giới ra, lệ làng phủ vây lấy đối thủ tấn công như vũ bão.

Chân vừa chấm đất, Hoa Sĩ Kiệt lập tức gập lên một tiếng như cộp đôi, thân kiếm trên tay đường điện chớp quét thốc vào năm người, ánh mắt đồng thời cũng tỏa bắn bạch quang...

Choeng!...

Coong!...

Tiếng sắt thép chạm vào nhau vang lên như bất tận, trừ chiếc quạt trên tay Hồng Trần Cuồng Sanh còn nguyên vẹn ra, kỳ dư bốn thanh khí giới kia đều bị tiện đứt làm đôi cả.

Năm người đồng thời dờ người ra khiếp hãi.

Hoa Sĩ Kiệt trở kiếm ngay mặt Cuồng Ma Giáo Chủ thét to:

- Dị Vân! Ta và ngươi vốn không thù hận, nếu hôm nay ngươi bằng lòng đưa ta đến Xà Yêu Hồ, thì muôn việc đều bỏ qua bằng trái lại ta sẽ sát hại chẳng chừa một mống!

Cuồng Ma Giáo Chủ sầm mặt, ném phăng nửa thanh kiếm gãy đánh tòm xuống, cười lạnh nhạt:

- Lẽ đâu năm anh em ta lại đi sợ một tên ranh con như mi à?

Miệng thốt, song chưởng gã đồng thời tổng mạnh ra đột kích.

Cùng khi ấy, Hồi Thiên Cuồng Khách cũng thét to:

- Gã họ Hoa, hãy đỡ một quyền của lão gia!

Lông với tiếng quát, tay hữu đánh nhanh một quyền kẹp theo một luồng cuồng phong như sóng cuộn phủ tới đối phương.

Hoa Sĩ Kiệt nhanh như cắt, tréo bước nghiêng mình, tránh khỏi luồng chưởng quyền của hai người, ngọn kiếm trên tay thuận thế phạt nghiêng vào hông Cuồng Ma Giáo Chủ.

Dị Thanh hốt hoảng vọt vọt mình thối hậu, Hồn Hải Cuồng Long thừa lúc Hoa Sĩ Kiệt bận giao đấu với hai người, bất thần phóng mạnh nửa thanh kiếm gãy trên tay vào hướng lưng chàng...

Nhưng ngay khi đó, trước mắt gã một bóng xanh nhoáng động, cũng với một luồng kinh phong ào ra đánh rơi thanh kiếm gãy xuống lòng hồ, dư kinh của ba bóng xanh vẫn còn đủ sức đẩy bật gã trôi lui hơn ba bước.

Hồn Hải Cuồng Long vô cùng kinh khiếp, định thần nhấc mắt nhìn lên, té ra là Phong Trần Tuý Khách.

Nhìn thần sắc bất định của đối phương, Phong Trần Tuý Khách vuốt râu cười khà:

- Cả năm thằng già hùa công một đứa trẻ đã là nhục nhã chẳng cùng rồi, lại còn dùng ám toán hại người, còn chi là danh tiếng anh hùng Hắc Hải Ngũ Cuồng? Nếu có gan hãy cùng lão say này thử lửa chơi đôi hiệp!

Hồn Hải Cuồng Long thẹn thùng, gầm lên một tiếng như chó rống, cung tay đảo ra một chiêu "Thái Sơn áp Đỉnh".

Phong Trần Tuý Khách càn ngựa cổ cười ngất ngưỡng:

- Chiêu thế khác thường, công lực cũng khá trội, lão say được dịp quần một trận cho đỡ ngứa tay chân!

Chẳng buồn di động thân hình tránh né, Phong Trần Tuý Khách chờ cho chiêu thế vừa tầm, mới ung dung phát đôi chân tay áo te tua, kinh lực của đối phương đang ào ào lướt đến bỗng dừng biến tan đâu mất.

Hồn Hải Cuồng Long thâm giạt mình khiếp phục, vội thét lên một tiếng, hai chân vù vù tung luôn hai cước, hai tay cũng đồng thời liên tiếp công ra ba chiêu.

Phong Trần Tuý Khách mặt chẳng đổi sắc, vẫn ha hả cười to, vội tay tháo nhanh bầu rượu trên lưng xuống, giữa làn chưởng phong cước kinh khít khao như mưa điểm của đối phương, ung dung luôn qua tránh lại, một mặt ngựa cổ tu ừng ực quên thôi, mùi rượu xông ra nức nồng trận diện...

Còn lại bốn gã trụ cột trong Ngũ Cuồng kia, xúm xít bao vây lấy Hoa Sĩ Kiệt vào giữa, tay quyền tay chưởng ào ạt tấn công.

Nhất thời, chưởng phong quyền ảnh trùng điệp khít khao như núi sắt tường đồng, Hoa Sĩ Kiệt dù tài năng xuất chúng, nhưng qua nửa ngày tận lực giao tranh, cũng dần dần cảm thấy đuối sức...

Liếc nhìn thấy tình hình sắp đến nguy ngập, Phong Trần Tuý Khách lập tức quát lên một tiếng thật to, hé miệng phun ra một vùng hơi đỏ ánh phủ chụp vào hướng năm người.

Cuồng Ma Giáo Chủ kiến thức rất quảng bác vội hốt hải la lên:

- Tử Vũ Thân Công! Anh em chuồn mau!

Cả năm người cùng lướt quăng mình nhảy sang một chiếc thuyền cạnh đấy!

Hoa Sĩ Kiệt hét to:

- Lũ người định chạy đâu?

Vừa định nhắc mình đuổi theo bọn chúng, chợt thấy sau thuyền vọt ra tám gã đại hán trần truồng như nhộng, chen ngang lối đi của chàng.

Hoa Sĩ Kiệt tức tối lồng lên như cọp rống:

- Nếu lũ người chẳng nhường đường, thiếu gia sẽ giết chết tất cả!

Gã đại hán cầm đầu trong bọn liền ngửa cổ cười phá lên:

- Thuyền mi sắp bốc cao lửa rồi! Dù có giết chết bọn ông mi cũng khó sống được!

Hoa Sĩ Kiệt nghe rúng động cả đầu óc, định vung kiếm giết chết bọn chúng ngay, từ trong khoang thuyền bỗng xông cao một luồng khói đen kịt, kể đó là tiếng nổ lách cách của tre cây!

Hoa Sĩ Kiệt giật mình cả sợ, vội phóng mắt nhìn ra phía trước, chiếc thuyền của Hắc Hải Ngũ Cuồng đã tách xa khỏi đấy ngoài ba mươi trượng, dù chàng có tuyệt đẳng khinh công cũng vô phương phóng sang được.

Lửa giận vô phương dần chế, chàng chỉ tay vào tám người nghiêng răng rít giọng:

- Lũ người đã có gan nổi lửa, cũng cần phải có gan mà ném ngọn “Thất Độc Thần Kiếm” của ta!

Tám gã đại hán bỗng dung mất đi thái độ hung hăng khi nãy, cũng cúi đầu khe khẽ thở dài.

Hoa Sĩ Kiệt trước thái độ im lặng chịu chết của đối phương, không khỏi chùn tay thu kiếm:

- Các người biết sợ chết đấy à?

Tám gã đại hán loã thể nọ không đáp mà lặng lẽ thở dài thêm một tiếng ảo não...

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu thu kiếm vào bao:

- Giết các người, cũng chẳng lợi ích gì, mau rút cả!

Phong Trần Tuý Khách nhếch môi cười khẽ, gật gù:

- Hoa lão đệ có được một độ lượng khoan dung hào hiệp như thế, tất thế nào cũng rạng danh một tay hào hiệp trên võ lâm sau này!

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn lại sau thuyền, thấy ngọn lửa đã liếm ra ngoài be, chiếc thuyền theo thế lửa cứ dần dần chìm xuống, Phong Trần Tuý Khách vẫn thản nhiên cười nói như không, chẳng mảy may đem nguy hiểm để vào tâm, Hoa Sĩ Kiệt trước thái độ ấy không khỏi sanh lòng kính ái!

Tám gã đại hán cảm kích vì thái độ khoan dung của Hoa Sĩ Kiệt, nội tâm của chúng đồng trong một tâm trạng mâu thuẫn dữ dội và cuối cùng lương tri từ lâu đã bị lãng quên trong tiềm thức được dịp bừng sáng trở lại...

Một gã đại hán trong bọn vòng tay xá dài chàng và kính cẩn thốt:

- Thiếu hiệp, mong ơn thiếu hiệp bao dung, tại hạ nguyện ý điu thiếu hiệp đến Xà Yêu Hồ!

Chưa kịp trả lời thế nào, tên đại hán nọ đã sốt sắng kéo tay chàng và cùng nhảy tòm xuống lòng hồ.

Bây rần nghe tiếng động lập tức quay đầu phóng cổ mổ nhanh về phía hai người.

Một tiếng thét thê thảm vang lên, gã đại hán tốt bụng nọ bị bấy rần bu quanh và kéo sâu xuống đáy hồ thi nhau rút thịt xương.

Hoa Sĩ Kiệt điếng người sợ hãi vội vùng thoát khỏi đối phương vung chưởng đẩy bật bấy rần xung quanh, vừa trôi mình lên khỏi mặt nước, một con rắn to khác thường hả chiếc họng đỏ như máu, táp nhanh vào hông chàng.

Hoa Sĩ Kiệt trong cơn cấp bách với bản năng tự nhiên, vung bừa ra một chưởng, thân hình do đẩy lại chìm nhanh trở xuống đáy hồ.

Nào ngờ con rắn to nọ bị phải một chưởng của chàng chỉ lắc đầu lo le chiếc lưỡi mấy lượt rồi lặn sâu xuống nước, lại hả họng đớp vào hông chàng.

Đang kinh hãi vì bị chìm xuống nước, chàng đâu còn lòng dạ lưu ý đến chuyện rắn lặn theo để cắn mình, đợi khi cảm thấy nơi hông đau nhói, thân hình con rắn đã quấn chặt người chàng.

Lập tức, chàng cảm thấy kinh lực bản thân mất đi, huyện đạo châu thân dường như bị ức chế, sức mạnh tiêu tan, do đẩy nước từ mũi từ họng không ngót tràn vào, thân hình chàng một mực chìm xuống... chìm xuống mãi...

Vietkiem.com